

Abstrakt

Tato práce se zabývá vymezením institutů zasahujících do nedotknutelnosti vlastnického práva. Teleologickým výkladem rozebírá věcná práva k věci cizí v rovině úpravy zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a souvisejících zákonů, jakými jsou především zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, včetně vyhlášek. Veřejnému seznamu se věnuje úvod práce, kdy autor vykládá známé či nově zavedené právní principy fungování veřejného seznamu.

Hlavní část práce je věnována rozboru způsobů omezení vlastnického práva k nemovitostem v soukromém zájmu, tedy všem omezujícím institutům, jež podléhají zápisu do veřejného seznamu (intabulaci) a vznikají dvou a vícestranným konsensuálním jednáním. Kladen je důraz na staronové instituty, které se po více než padesáti letech vrátily do právního řádu, jakými jsou právo stavby, reálná břemena či problematika znovuoobnovení zásady *superficies solo cedit*, ale také na nejvýznamnější změny v oblasti již známých zajišťovacích instrumentů, zástavního a předkupního práva včetně různorodé judikatury. Zejména pak vyhodnocení problematických otázek souvisejících s rekodifikací a jejich uvedení do praxe. Stranou pak nezůstaly ani jazykové nejasnosti či některá kolizní ustanovení, přičemž bylo nabídnuto možné řešení *de lege ferenda*.

Zákon označován širokou veřejností za nový občanský zákoník je bezesporu významným rekodifikačním počinem. Pasáže věnované absolutním majetkovým právům jsou mnohem detailněji a objemněji zpracovány, než tomu bylo v předchozích úpravách. Nový občanský zákoník sjednotil rozdrobenou úpravu mnohosti právních předpisů a alespoň v oblasti majetkových práv navrátil principu autonomie vůle její dříve ztracený smysl. Zůstává otázkou, jaký výkladový směr místy až kazuistických ustanovení zákona nalezne dosud krátká rozhodovací praxe soudů.